

Jaarverslag Stichting CAN! 2020

'Home Is where the art Is...'

" on the surface level, the radical imagination is the ability to imagine the world, life and social institutions not as they are but as they might otherwise be. It is the courage and intelligence to recognize the world can and should be changed. But the radical imagination is not just about dreaming different futures. It's about bringing those possible futures 'back' to work on the present, to inspire action and new forms of solidarity today..."

**- Max Haiven & Alex Khasnabish
The Radical Imagination;**

1. De Basjs

Stichting CAN geeft jongeren het heft in eigen handen door hen - met hun eigen straatkunstvormen, teksten (barz) en muziek als 'middel' - via hun hart, op hun dromen, aan te spreken en hen zelf, eigenhandig te laten ontdekken en bouwen aan hun talenten. Zij onderzoeken en bevragen, wij creëren daarop het aanbod. Het legt hen geen projecten op, maar is een (ondersteund) zelf-organiserend netwerk waarin zowel leiderschap als andere individuele talenten en ambities verder ontwikkeld worden richting zelf-regie en eigenaarschap. Maar ook richting cultuurprojecten voor en door de wijk.

Vanuit dit idee ontwikkelden wij in 2020 een tweeledig traject: de Masterclass VAN DROOM NAAR DOEL IS DOEN 'powered by Quardin' en Stichting CAN en daarmee verbonden een coaching traject ('Ik regel mijn shit') voor onze vrijwilligers/coaches/ervaringsdeskundigen uit de wijk (Community Captains), ondersteund door De Nieuwe Attitude.

De achterliggende intentie is voor ons allen om jongeren tussen de grofweg 17 en 27 jaar:

- Zelf de regie te geven en zoveel mogelijk kennis met hen te delen;
- Te helpen zichzelf te ontwikkelen tot ondernemers, 'movers' en 'shakers', en daarmee gesprekspartner te worden op plekken waar het meestal 'over hen' gaat, ook binnen de organisatie;
- Een netwerk om hen heen te bouwen in de wijk dat een collectieve verantwoordelijkheid creëert, een weefsel dat zelfvoorzienend is, ook op momenten dat de politieke of economische omstandigheden ervoor zorgen dat zij zich niet gesteund voelen. Het buzz-woorden zijn dan: eigenaarschap, participatie en duurzaamheid.

2. De Voorgeschiedenis

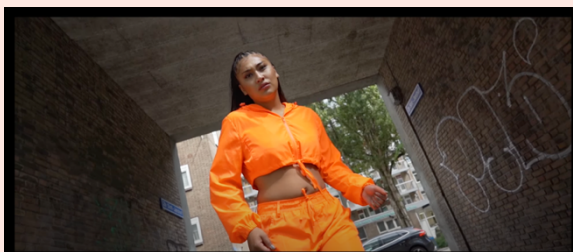
In 2019 kwam CAN-oprichter Nancy Hoffmann in aanraking met een groep van ca. 25 jongvolwassenen in de wijken Spangen en Schiemond via een onderzoek dat zij deed in opdracht van kunstplatform A Tale of a Tub. Stuk voor stuk hadden ze een stevige rugzak, weinig scholing, moeite om aan het werk te komen maar grootse plannen voor hun wijk. De gesprekken gingen over muziek, voetbal, kleding, festivals maar vooral het gemis aan creatieve projecten in de wijk voor jongeren, een eigen plek en de wens om zelf dingen op touw te zetten. Ze uitten hun verantwoordiging over alles wat hun werd ontnomen, maar wisten ook niet goed waar zelf te

beginnen. "Er is toch subsidie voor dit soort dingen? Kunt u ons dan niet helpen?". En zulks geschiedde. Er lag nog een slapende stichting op de plank en eindelijk leek het ook de juiste bestemming te krijgen. Geheel in de lijn van het werk dat Nancy Hoffmann de afgelopen 20 jaar binnen en buiten de kunstwereld deed: activisme, educatie, talentontwikkeling en een grote liefde voor kunstvormen die op de straat worden geboren.

Er moest eerst een goede basis gelegd worden. En dus verrichtten we in 2019 veel veldwerk: gesprekken met nog meer jongeren, bouwen aan nieuwe netwerken, gesprekken met wijkorganisaties en gemeentefunctionarissen. Begin 2020 begon zich niet alleen een strategie af te tekenen maar was er een netwerk dat bekend was met onze intenties. Dat wil zeggen: de intenties van de jongeren.

3. 2020: testing grounds

In 2020 ondersteunden de gemeente Rotterdam en een kleine lokale stichting, ons eerste pilotproject VAN DROOM NAAR DOEL IS DOEN op basis van de resultaten van ons vooronderzoek en het netwerk dat wij hadden opgebouwd. Met 8 jongeren uit de wijk Spangen (waar op dat moment onder druk van de Corona maatregelen de spanningen steeds hoger opliepen) gingen wij samen met onze partner Quardin voor het eerst de studio in om muziek te maken, hiphop. En ja, ook *Drill Rap*. Het betrof hier een specifieke groep: "de 15% jongeren in onze samenleving in een kwetsbare positie". Vanuit het door ons opgebouwde netwerk was en is er goed contact met deze groep; een groep die veel teleurstellingen in het leven te verwerken heeft gehad, die schreeuwt om aandacht en erkenning, en daarmee vaak helaas aan de verkeerde kant van de denkbeeldige lijn uitkomt.

De jongeren werden in dit proces ondersteund en gestimuleerd door hun eigen rolmodellen, uit hun eigen wijk, die zich hadden opgeworpen als coaches/begeleiders: wij noemen hen inmiddels Community Captains. Dit was voor ons overigens het moment dat onze gesprekspartners in de wijken daadwerkelijk mede-initiatiefnemers en vrijwilligers/deelnemers werden. Kortom, de basis voor het weefsel was gelegd en voor ons werd een wens werkelijkheid. In de zomer van 2020 ontwikkelden de jongeren onder de vleugels van hun rolmodellen, CAN en Quardin nieuwe barz (teksten), verfijnden hun skills, werkten samen met andere muzikanten en een studiotenchnicus, maakten opnamen, werkten aan beats, namen videoclips op en een podcast waarin zij vertellen over het leven in hun wijk en leerden meer over de muziekindustrie via onze contacten uit de creatieve industrie. Ondertussen leerden wij: hoe werkt het in de praktijk? Waar liggen de uitdagingen en valkuilen? Deze pilot was voor zowel CAN als onze partners én de deelnemers immens

belangrijk. Learning by doing, evalueren en bijschaven is voor ons een essentiële manier om strategie te bepalen.

Op basis van deze eerste ervaringen en in nauw overleg met ons netwerk schreven wij in 2020 het grote projectplan voor 2021: VAN DROOM NAAR DOEL IS DOEN – Dream Team 010. Naar het beproefde recept van Quardin dat al 2 jaar draaide in openbare bibliotheken in en rond Rotterdam. Wat wij leerden uit de pilot is de praktijk van Maslov's Pyramide: creativiteit, talent en een uitlaatklep zijn een basisbehoefte, geven ruimte aan ontwikkeling. Maar wanneer de problemen op de achtergrond steeds weer de voorgrond nemen, krijg je de regie over je leven niet gemakkelijk terug zonder steun en hulp.

Hierbij de besloten links van de video's en muziek die de jongeren maakten:

Chamo Brothers: <https://youtu.be/tvM0tisoCC8>

Jonif: <https://youtu.be/oZg3miAL8oA>

Keebo: <https://youtu.be/OtwhRP9Tj3k>

Lany van de Wijk: <https://youtu.be/iTrgSYl0kmo>

Voor de Berry: <https://youtu.be/gYQ-bhQRoiA>

4. De eerste conclusies

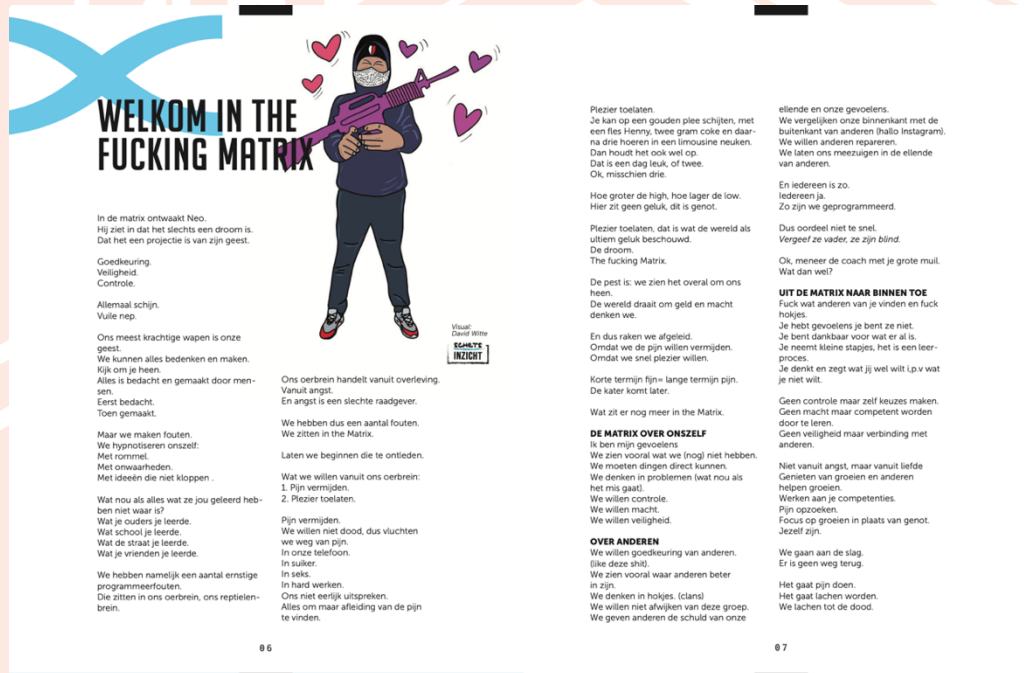
Een klein stukje geschiedenis

Jeugdthons, jongerencentra of jeugthuizen... In de jaren '70 een toevluchtsoord voor 'counter culture' en een vrijplaats voor opstandige jeugd, in de jaren '80 de beleidsmatige trend en in de jaren '90' een alom bekend fenomeen in kleine en grote steden. Van gesubsidieerd poppodium, cultuur- of theaterhuis tot en met de wijkjongerencentra en de 'zuipkeet' in kleine gehuchten; het jeugdcentrum kwam rond de eeuwwisseling langzaam in diskrediet. Langs de lijnen van het jeugdwelzijnswerk werd de indruk gewekt dat jongeren of wel minder interesse toonden in plekken waar ze konden tafelvoetballen, sporten of gewoonweg rondhangen onder het toezien oog van jeugdwerkers, dan wel dat deze centra uit balans raakten en van vrijplaats tot bijna vrijstaat van verloren zeden werden: drank, drugs, criminaliteit, en allerhande onveilige situaties. Het ene na het andere centrum werd gesloten en maakte plaats voor... niets. Althans, jongeren konden zich - al dan niet gesubsidieerd - aanmelden bij het bestaande aanbod van sportclubs, openbare bibliotheken, cultuur- en muziekverenigingen en de markt moest grofweg de rest oplossen. Voornoemde cultuurorganisaties moesten meer 'marktgericht' aan het werk: de doelgroep bereiken met hippe workshops en en-passant ingaan op de onderliggende jeugdproblematiek. Jeugdwerkers werken vanuit welzijnsorganisaties aan kleine evenementen en de opstap naar werk, maar ontwikkelen nauwelijks een band met jongeren van de straat. Ze moeten vaak niks hebben van de soms veel te jonge of juist veel te oude mannen en vrouwen in hippe Nike-outfits en glimmende scooters: "waarom investeren ze niet in óns?" is een veel gehoorde klacht, "waarom is er geen plek meer voor ons?".

Vandaag de dag zijn alle gevolgen van dit beleid pijnlijk zichtbaar in Rotterdamse wijken: de rijen auto's in de avonduren langs onze Maas gevuld met jongeren, fastfood en zelfs 'ballonnen' schetsen een somber beeld. Met alle sociale en maatschappelijke gevolgen van dien. SKVR, Jeugdtheater Hofplein, de Openbare Bibliotheken en dergelijke bedienen veelal een groepen die hun weg naar dergelijke aanbieders toch al kennen. We chargeren, zeker, maar zitten hier ook niet geheel bezijden de waarheid. Dit soort partijen zoeken inmiddels ook veelvuldig contact met organisaties zoals CAN (en Quardin, Cult North) omdat wij doelgroepen bereiken die de weg naar hun programma's niet vinden.

De tijden zijn veranderd: scholen zijn niet in alle gevallen meer de plek waar je jezelf ontdekt; je vaardigheden, je toekomstdromen. Sterker nog: ons netwerk voelde zich er niet thuis, niet gehoord of gezien en niet gestimuleerd. Los

van het feit dat ook wij veel signalen opvangen die wijzen op de kenmerken van geïnstitutionaliseerd racisme binnen het systeem. Daarnaast worden jongeren aangetrokken tot zich steeds sneller opvolgende lonkende perspectieven: de markt biedt een constante stroom aan dromen. Maar hoe kom je daar? Met geschiedenis, natuurkunde en wiskunde? Ja, zeker, ook. Maar dat overziet de jeugd niet altijd. En dan ben je opeens vader, of moeder, thuisloos, werkeloos en/of laagopgeleid. Je voelt stress, of hebt nergens zin in. Je krijgt allerhande labels opgeplakt en valt overal buiten de boot. Toen wij jongeren in ons netwerk vertelden: "jullie zijn 'onzichtbare jongeren' volgens het systeem", was hun antwoord: "WTF!?! Ik zit hier toch? Je ziet me toch?"

Pagina Uit het werkboek 'Ik regel mijn shit' i.s.m. De Nieuwe Attitude

Wat we weten, wat we leerden

CAN-oprichter Nancy Hoffmann heeft al jaren een voorliefde voor street-art, in de breedste zin van het woord. Die interesse werd geboren binnen het activisme: allerhande vormen van kunstproductie op straat, met noodzaak en inhoud. Die hoort niet in het museum, daar verliest het al zijn glans en betekenis. Maar verdient wel een rol in onze samenleving; cultuurproductie speelt een belangrijke rol als lijm in gemeenschappen. Vanuit die interesse onderzocht ze o.a. Hiphop pedagogiek uit de VS, hooliganisme, graffiti bendes en de veranderingsmechanismen waar de kunst zich van bedient. Deze basis is al vele jaren leidend in haar werkpraktijk en bleek ook weer heel belangrijk in dit proces. Maar niet afdoende.

Met Quardin vonden wij een partner die de taal van de jongeren spreekt, die het juiste netwerk achter zich heeft staan (o.a. muziekindustrie) en een stal van Masterclass begeleiders tot haar beschikking heeft die ons netwerk aanspreekt. Bovendien heeft Quardin een muziekstudio, die in 2020 een belangrijke uitvalsbasis voor onze jongeren uit Spangen bleek.

Vervolgens bleken de jongeren ook veel persoonlijke problemen 'op de achterbank' mee te torses die aandacht behoeven, zoals eerder omschreven. Onze Community Captains spelen hierin een belangrijke rol. Jongeren zoeken veel eerder contact met mensen uit hun eigen gemeenschap. In Spangen zijn daar bijvoorbeeld Randy Furtado en Nienke Wind. Randy (30) is een voormalig Crips bendelid, maar inmiddels co-ouder van twee zoons en ziet de valkuilen voor de jongere generaties haarscherp. Hij heeft enorm veel aanzien bij de jongeren in de wijk. Nienke (41),

alleenstaande moeder met twee dochters (9 en 19). Ze studeerde CMV en SPH maar maakt die laatste opleiding niet af vanwege een burn-out en werkt sindsdien vanuit de participatiewet op vrijwillige basis. Ze is enorm begaan met de jongeren van de wijk. Deze twee Community Captains (en de 6 anderen uit andere wijken) werden begeleid door Maarten Onderdelinde van De Nieuwe Attitude. Hij maakte eind 2020 met ons het werkboek 'Ik regel mijn shit' als aanloop voor de plannen van 2021. Kortom, ook DNA werd aan het einde van 2020 als partner toegevoegd aan ons project om ervoor te zorgen dat ons project ook een stevige sociale basis kreeg. Alle betrokkenen voelden dat ze bruikbare handvatten kregen aangereikt die de gemeenschap nodig heeft.

Ten slotte was daar ook nog Martijn Kathmann van DOK21. Sinds 2015 werkte hij binnen het Rotterdamse schoolsysteem met drop-out jongeren aan peer-groepen. Hij ontwikkelde hiervoor met meerjarige steun van het Oranje Fonds een speciale methodiek die bijzonder goed werkt. Sterker nog: nu, in 2021 wordt de methode structureel toegepast binnen het Albeda College in Rotterdam. CAN nodigde Martijn uit om dit systeem ook te helpen bouwen in de wijken zelf, buiten het systemische, samen met onze Community Captains en de jongeren. Martijn besloot van daaruit ook gesprekken te starten met organisaties als de Reclassering, Jeugdzorg, de wijkteams en de schoolinspectie. Dit maakt voor CAN het weefsel waaraan wij bouwen vooralsnog compleet.

Tot Slot

CAN had aan het einde van 2020 de grove lijnen van de netwerken in de wijken overeind: 2 Community Captains per wijk, contact met jongeren, ouders en organisaties in de wijken en de juiste partners om de eerste serieuze reeks VAN DROOM NAAR DOEL IS DOEN Masterclasses te laten starten in 4 wijken in Rotterdam West. De ambitie is om jongeren in de loop van 2021 zelf culturele projecten in hun eigen wijken te laten opstarten met actieve ondersteuning van CAN en haar partners. Hoewel de nadruk nu nog lijkt te liggen op het sociale welzijn van de jongeren is CAN geen welzijnsorganisatie. Cultuurproductie en straatkunst blijft voor ons de basis van al onze activiteiten en ontwikkelingen. Dat is ook waar de jongeren aangeven naartoe te willen. In 2021 gaan wij dan ook laten zien dat dit steeds meer vormt krijgt; de vorm die jongeren zelf kiezen en zelf willen zien.

5. Klein budget

Stichting CAN ontving voor de eerste onderzoekende pilotprojecten in 2020 wat steun vanuit de Gemeente Rotterdam. Met name de clusters Veiligheid en Jeugd raakten steeds meer geïnteresseerd en betrokken bij onze aanpak in de wijken. Ze zagen hoe wij groepen jongeren wisten te bereiken en aan ons te binden daar waar dat andere organisaties niet lukte. Met name op het moment dat de COVID regels jongeren nóg verder onder druk zette, zagen zij het belang van ons werk. Daarnaast was er een kleine, slapende stichting in Rotterdam met nog wat geld op de rekening. Zij doneerden een bescheiden bedrag ten gunste van ons eerste project. Voor CAN was dit het eerste moment dat er een bankrekening werd geopend voor de stichting en er daadwerkelijk projectplannen werden gesmeed. Tot slot was er nog een klein project over seksualiteit en vrouwen dat wij samen met muzikant Muriel Kloek in Delfshaven op het podium zetten en waarvoor wij subsidie ontvingen. Die bijdrage ging rechtstreeks naar het project No Resign van Muriel Kloek.

Tegen het einde van 2020 kwam de erkenning dat we op de goede weg waren: de gemeente Rotterdam investeerde via CityLab in het programma voor 2021 waarna het Oranje Fonds en het DeltaPort Donatiefonds volgden. Ons hele team, inclusief de jongeren waren immens blij en hielden ook de adem in: 2021 gaan we los.

Nancy Hoffmann
Directeur/oprichter Stichting Creative Action Now

Rotterdam, juli 2021

VSB Fonds

M.b.t. Subsidieaanvraag
Postbus 16
3500 AA Utrecht

Betreft: Financiële jaarrekening 2020

Rotterdam, 30-09-2021

Geachte heer/mevrouw,

Met betrekking tot het verzoek een recente jaarrekening van Stichting Creative Action Now toe te voegen aan onze aanvraag, melden wij u hierbij graag het volgende.

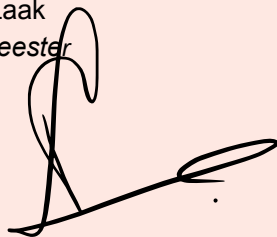
Stichting CAN! werd in 2015 opgericht door onze directeur Nancy Hoffmann maar was tot begin 2020 slapende. Door een project eind 2019 in de wijk Rotterdam Spangen kwam plotseling de urgentie aan het licht om CAN! samen met een groep jongeren leven in te blazen. De wensen van deze jongeren sloten per slot van rekening volledig aan op de doelstellingen van onze organisatie. Met wat kleine projectsubsidies van de Gemeente Rotterdam (Afdelingen Jeugd en Veiligheid) en een donatie van een andere slapende stichting, kon CAN! in 2020 een pilotproject doen samen met een groep jongeren uit Spangen en Schiemond; het totaalbudget bedroeg € 9.100,00. Daarnaast ontvingen wij voor een ander wijkproject nog in totaal € 3.100,00. Dat maakte ons totaalbudget op de begroting dat jaar € 12.200,00, dat volledig werd gependeed. Voor 2021 is het bedrag op de balans beduidend hoger door toegekende subsidies van de Gemeente Rotterdam CityLab010, Oranje Fonds en het DeltaPort Donatiefonds; in totaal € 84.000,00.

Op dit moment zijn wij nog drukdoende de jaarrekening van 2020 compleet te maken en hebben daarom nog geen helaas nog geen recente jaarrekening om aan u te overleggen. Wij hopen echter dat dit geen probleem vormt rondom deze projectaanvraag.

Wij hopen u hiermee voor nu afdoende te hebben geïnformeerd.

Met vriendelijke groet,

Paul van Laak
Penningmeester

Leon Keekstra
Voorzitter

